

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 201/06-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť C. K., bytom B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v bližšie neoznačenom konaní vedenom pred S., ústredím B. a pred Krajským súdom v Bratislave vedenom pod sp. zn. 6 Sd 103/04 o jej dôchodkovej veci a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním zo 17. mája 2006 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. mája 2006 C. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v bližšie neoznačenom konaní vedenom pred S.,

ústredím B. (ďalej len „s. p.“) a pred Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vedenom pod sp. zn. 6 Sd 103/04 o jej dôchodkovej veci.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru s. p. (a ako to vyplýva z obsahu sťažnosti aj krajským súdom). Požaduje prikázať s. p., aby konala bez zbytočných prietáhov, priznať finančné zadosťučinenie v sume 400 000 Sk a ustanoviť právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov vyplýva, že s. p. a ani krajský súd dosiaľ nerozhodli o priznaní jej plného invalidného dôchodku, *„aj keď táto vec sa ťahá od roku 2000. Riadne som bola na plnom ID. Mój terajší IČ činí 3.277. Sk“*.

Ústavný súd zistil v predmetnej veci dopytom na krajskom súde nasledovné: Konanie v predmetnej veci začalo na krajskom súde 27. apríla 2004. Prvé pojednávanie sa uskutočnilo 23. júna 2004. Pojednávanie stanovené na 23. jún 2004 bolo pre neprítomnosť sťažovateľky odročené na 8. september 2004. Krajský súd vo veci rozhodol 8. septembra 2004 rozsudkom, ktorý bol doručený sťažovateľke 28. októbra 2004. Na odvolanie sťažovateľky bola vec postúpená 26. novembra 2004 na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý 16. augusta 2005 zrušil rozsudok krajského súdu z dôvodu, že sťažovateľka predložila *„nové lekárske správy a tieto bolo treba posúdiť posudkovými orgánmi“*. Spis bol doručený krajskému súdu 27. septembra 2005 a rozhodnutie najvyššieho súdu bolo sťažovateľke doručené 14. októbra 2005. Posudkový lekár bol 20. októbra 2005 požiadaný, aby posúdil lekárske správy predložené sťažovateľkou. Jeho stanovisko bolo doručené krajskému súdu 16. decembra 2005. Krajský súd 26. januára 2006 stanovil termín pojednávania na 15. február 2006, na ktoré sa sťažovateľka aj napriek riadnemu predvolaniu nedostavila. Jej žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu doručenú krajskému súdu 3. februára 2006 krajský súd uznesením z 21. marca 2006 zamietol. Uznesenie bolo sťažovateľke doručené 3. apríla 2006. Na pojednávaní konanom 17. mája 2006 krajský súd vo veci opätovne meritórne rozhodol. Rozhodnutie ešte nebolo doručené účastníkom konania.

II.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv lebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde však sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len

„OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej moci. Iným zásahom je aj nečinnosť orgánu verejnej správy.

Podľa ustanovenia § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovenia § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie a postup správneho orgánu“).

Podľa ustanovenia § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

2. Z citovaných právnych noriem vyplýva, že vo veci sťažovateľky je daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve rozhodovať o nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorými je aj s. p. Túto právomoc správneho súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov a zisteného skutkového stavu ústavný súd dospel k záveru, že v predmetnej veci sťažovateľky nie je daná jeho právomoc (čl. 127

ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a preto sťažnosť v časti namierenej proti s. p. pre nedostatok právomoci odmietol.

3. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu označeného základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného prehľadu úkonov krajského súdu v posudzovanej veci ústavný súd konštatuje, že krajský súd od nápadu veci (27. apríl 2004) postupoval v konaní plynulo, vo veci prvý raz meritórne rozhodol 8. septembra 2004 a po vrátení veci z najvyššieho súdu (27. septembra 2005) opätovne meritórne rozhodol 17. mája 2006. Keďže nie je predpoklad, že by v postupe krajského súdu ústavný súd zistil po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie porušenie označených základných práv, ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

4. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia označených základných práv, ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala jeho priznania, nezaoberal. Vzhľadom na vyššie uvedené sa ústavný súd nezaoberal ani žiadosťou sťažovateľky o ustanovenie jej právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2006